

„Připravujte cestu Páně“

Hošťálková 27. 11. 2016

Písně: 637, 459, 273, 682, 360

Čtení Písma: Izaiáš 40, 1 - 11; ev.Jana 1, 19 - 23

Text kázání: Izaiáš 40, 3

Milí bratři a sestry,

slova, která tehdy provolával prorok Izaiáš, jsou asi dvaapůl tisíce let stará, a byla také určena židovskému lidu. Někdo by tedy mohl právem namítnout, že jejich obsah už patří velmi dávné historii. Ale právě to je na těchto biblických příbězích to podivuhodné, že ony zároveň postihují také současnost. Když se nad nimi zamyslíme my, velmi brzy poznáme, že historický rámec ztrácí na svém významu, že jádro této zvěsti je v něčem jiném než v historii. A toto živé jádro zvěsti se netýká pouze lidí, kteří byli před námi, ale týká se právě tak i nás a našeho světa. To ještě neznamená, že bychom měli zcela pominout dobu, lidi a situaci, do které bylo toto slovo pověděno poprvé. Je důležité a potřebné uvědomit si, co posluchači tohoto slova prožívali a čím procházeli tenkrát. Jak to vlastně tenkrát vypadalo?

Situace tehdy byla velmi neutěšená. Lid, který si Bůh vyvolil, klesl velmi hluboko. Velicí králové David a Šalomoun byli dávno mrtví. Jejich nástupci byli neschopní lidé a promarnili vše, co jejich předchůdci s námahou vybudovali. Země byla rozdělena na dvě království a to nejen politicky, ale i nábožensky. Hlavním městem jižního království byl Jeruzalém a zde byl také chrám. V severním království musely být vybudovány svatyně nové, a byly postaveny na místech, kde budovali své oltáře a kam přinášeli své oběti již dříve pohané. K tomu navíc byla všelijakým pohanstvím znetvořena víra otců. Dozvídáme se tu o celé řadě králů - jak izraelských, tak judských - o kterých čteme: **„Dopouštěl se toho, co je zlé v Hospodinových očích“** (2.Kr 8,18). A přitom se ještě tyto malé zemičky pletly do tehdejší světové politiky - to vlastně také završilo jejich zkázu. Konečným výsledkem toho byl zánik - nejprve izraelského království a o něco později i judského.

Nastalo období veliké nouze. Jeruzalém byl rozbořen, chrám vypálen, země zpustošená a obyvatelé odvedeni do babylonského zajetí. Větší část odvedeného lidu splynula s babylonským obyvatelstvem, jen malé jádro se udrželo pohromadě a zachovalo si svůj svéráz. Jejich přemožitelé s nimi zacházeli ještě dost shovívavě. Přidělili jim půdu, k obdělávání, mohli provozovat obchod a věnovat se svým řemeslům. Přesto ale to, v čem žili, byla cizina. Žalm 137 je toho nejlepším dokladem - je z něj cítit velký stesk a touha po domově: **„U řek babylonských, tam jsme sedávali s pláčem ve vzpomínkách na Sijón...“**

Když staří pomalu vymírali a na jejich místo nastupovala generace nová, která už vyrostla v zajetí a neznala zemi svých předků, přece jen tu zůstávalo něco, na co nebylo možné zapomenout. Byla to víra v Boha otců, Boha Abrahamova, Izákova a Jákobova. Byl to On, který kdysi Izraelce vyvedl z egyptského područí. On také na poušti uzavřel s tímto lidem svou smlouvu: **„Já budu vaším Bohem a vy budete**

mým lidem“. On přivedl svůj lid do země kenaanské a dal jim tuto zemi za dědictví. On také naplnil zaslíbení dané Abrahamovi: „**Učiním tě velkým národem**“. Zároveň ale na sobě tento lid poznával také bolestnou pravdivost i jiného slova: „**Bud' proklet ten, kdo nezachová slova této smlouvy**“. A proto - jak si dobře uvědomovali - byli také v tomto zajetí, vydání svým přemožitelům na milost a nemilost.

Ale Bůh přes to všechno, přes mnohou nevěru, svůj lid neopustil. Proto jim v určitý čas vzkázal také toto slovo potěšení a naděje: „**Potěšte, potěšte můj lidu. Mluvte k srdci Jeruzaléma, že je odpuštěna jeho nepravost**“.

To je skutečně radostná zvěst, která zde nově zazní, řečeno s Novým Zákonem - evangelium. S příchodem Ježíše Krista, má toto slovo naděje a potěšení v tomto světě - uprostřed všelijakých zmatků, zoufalství a beznaděje - neustále své jedinečné a nezastupitelné místo. Vždyť Ježíš Kristus nejen že kdysi přišel, ale stále znovu přichází ke každému a ke všem, kteří ho potřebují a kteří k němu vzhlíží.

Možná ale, když se rozhlédneme kolem sebe, máme někdy dojem, že by vše mohlo jít docela dobře také bez Boha. Vždyť jak málo lidí dnes s Bohem skutečně počítá, a přesto věci nějak samy jdou, nic nám nechybí, máme se dobře... Na takové uvažování ale stačí, abychom si udělali procházku po hřbitově, a abychom tam slyšeli totéž kázání, kterým se Izaiáš obracel k lidu své doby: „**Všechno tvorstvo je tráva a všechna jeho spolehlivost jako polní kvítí. Tráva usychá, květ vadne, zavane-li na něj vítr Hospodinův. Věru, lid je pouhá tráva**“. To, že svůj životní standart neustále zvyšujeme, nám jistě slouží k naší spokojenosti. Vidíme ovšem kolem sebe také mnohou bídu a je dobré a potřebné, když se na tomto světě stále mluví o těchto potřebných, a usiluje se o to, aby byla chudoba vymýcena, a také o to, aby i války patřily jednou provždy minulosti. Bylo by to jistě krásné, kdybychom žili v takovém světě, kdyby se jednou tyto představy lidstva naplnily! A přece jeden neporažený nepřítel tu stále zůstává - tím je smrt. Lékařská věda udělala mnohé pokroky a stále to jde dál a kupředu; s mnohými, kdysi nevyléčitelnými nemocemi si umí dnes dobře poradit. A přece to nemění vůbec nic na skutečnosti, že „**všechno tvorstvo je tráva a všechna jeho spolehlivost jako polní kvítí**“.

Vedle toho ale nepřestává platit také to druhé: „**ale slovo Boha našeho je stále na věky**“. Židé měli tenkrát před očima jen své zajetí a neviděli z něj pro sebe žádné východisko. A přece do tohoto stavu, lidsky bezútešného a beznadějného, najednou zazní to podivné a nepochopitelné slovo, které prorok z Božího pověření vyhlásí: „**Připravte na poušti cestu Hospodinu!**“.

Nevíme, jak lidé na tuto výzvu tenkrát reagovali a jakou mezi nimi našla odezvu. Jedno ale víme, tato nová a nadějná Boží budoucnost se naplnila. Babylonská říše jednoho dne vzala za své, přišli Peršané a ti Židům umožnili návrat do země jejich otců. V těch chvílích si patrně uvědomovali, jak se vyplácí důvěřovat Božímu Slovu a nechat se jím vést. Pro Židy Boží příchod byl a stále je jen něco, co se má odehrát někde v budoucnu. Pro nás je to něco, co se již stalo. A přece betlémskými jeslemi není ještě Boží příchod zcela završen. Kristus není jen ten, který tu byl, ale také ten, který tu je, a který tu má být, před kterým se jednou „**skloní každé koleno... a každý jazyk vyzná: Ježíš Kristus je Pán**“ (Fp 2,10). Proto ta prorocká výzva: „**Připravte cestu Hospodinu!**“ stále platí a platí pro nás křesťany dnes.

Pro nás - na počátku tohoto adventního času - to jistě znamená: „**Připravte mu své srdce, otevřte mu dveře své osobnosti i duchovního života!**“ Ale kdyby toto už mělo být všechno, bylo by to vlastně hodně málo. Nejde totiž jen o nějaký vnitřní,

citový prožitek, o kterém třeba ani nikdo kolem nás neví. Připravovat cestu to také určitě znamená slovem i svým životem dosvědčovat Toho, který je plný pravdy a spravedlnosti, ale zároveň také plný milosrdenství, lásky, odpuštění a také síly k obnově života. Lidé kolem nás mají právě na nás a skrze nás vidět, že patřit Bohu je něco krásného a velikého, něco, co člověku skutečně pomáhá, co ho v životě podepírá a nese.

Nemysleme si, že lidé bez víry a bez Boha to mají v životě snadnější a jednodušší. Je tomu spíše naopak. Člověk bez víry nakonec nemá - vzhledem k budoucnosti - žádnou naději, nesvítl před ním žádné světlo, které prosvěcuje na cestě životem mnohou temnotu, a v jeho závěru i samu temnotu smrti. Je to člověk, který všechno musí nést jen na svých bedrech, který musí vše přemáhat jen ve své vlastní síle. Člověk ale není žádný Herkules, aby mohl sám nést všechnu tíhu života. Snad právě proto je dnes také tolik lidí psychicky vyčerpaných, protože tu není vnitřního vydechnutí a spočinutí, jsou bez útěchy, nedovedou vložit na Boha to, co sami nemohou unést a pod čím klesají.

Kristus je „*Immanuelem - Bohem s námi*“ - abychom na všechno sami nebyli, abychom nebyli odkázáni jen sami na sebe a své možnosti. Jedním z předních smyslů Adventu je tedy právě to, abychom nebyli jen sami sví, abychom nežili svůj život jako pouzí zajatci našich lidských výpočtů a úsudků, ale abychom žili z osvobozujícího vědomí, že nezáleží jen na tom, „*kdo chce, ale na tom kdo dává sílu, kdo věci dokonává za nás, tam, kde nestačíme, kdo se smilovává, kdo obrací v nic lidské přemýšlení (Ž 33,10), a zas naopak činí věci nové a naprosto nečekané*“. Smyslem Adventu prostě je, abychom každý svůj den žili s Bohem, aby byl Kristus skutečně „*Bohem s námi*“.

A tak tedy otevírajme a připravujme Kristu každý z nás cestu k sobě samým tak, aby nikdo z nás nebyl v životě ani ve smrti sám, ale aby On byl s námi jako náš Přítel, naše Síla, Světlo života i Naděje všech nadějí. **Připravujme cestu Páně!**

Amen.